

Lizbona, prestolnica Portugalske, je opustošena

Vremensolovci poročajo, da ni bilo v ozračnem prostoru nad Portugalsko že 87 let takšnega orkana, kakor te dni. Škoda zaradi viharja je ogromna. Na tisoče delavcev popravlja razdejane električne vode, brzojavne zveze in druge tehnične pripomočke. Lizbona je brez elektrike, plina, telefona ter brez pristaniškega, železniškega in tramvajškega prometa.

Oaza Kufra

Pet skupin oaz, ki leže 800 km južno od Bengazija ter imajo samo 6000 bojevitih prebivalcev

Po nekem nepreverjenem poročilu so čete generala de Gaulle te dni zasedle oazo Kufro v italijanski Libiji. De Gaullov glavni stan je to v sest.

pozneje zanikal

V službi Rdečega križa

Soproga Wladimirovskaja vojvode daje napolke bolnišariki Rdečega križa na Bahamskih otokih

in res bi bilo novo veliko presenečenje v libijski vojni, če bi kaj takšnega uspelo. Treba je vedeti, da bi morale oklepne kolone od Čadskega jezera opraviti 900 km dolgo pot skozi puščavo brez vsake steze in vode.

Oazo oziroma boljše rečeno oazo Kufro, ki ležijo kakšnih 800 km južno od Bengazija

sredi najbolj brezupne puščave,

je prvič dosegel Gerhard Rohlfs l. 1879 po silovitih težavah. Tamkajšnji fanatični Senusijci bi ga bili kmalu ubili. Ti Senusijci so znani kot islamska verska ločina, ki krščanstvo silno sovraži. Več poznejših odprav je v puščavi poginilo ali pa so jih poklali Senusijci. Šele l. 1921 je dvema odpravama uspelo, da sta

dosegli oddaljene zelenice

in jih zapustili brez škode. L. 1931 je sedanji maršal Graziani zasedel to središče libijskega upora z držnim in presenetljivim napadom. 500 Senusijcev se je skušalo rešiti v Egipt, pa so v puščavi pomrli od žeje.

Pod imenom Kufra je razumeti pet skupin oaz, ki ležijo v veloviti pokrajini 100 do 200 km narazen in štejejo skupno kakšnih 6000 prebivalcev. Tisoči palm in krasni vrtni oranžarji, smokev, mandljev in breskev so

okras tega puščavskega raja

Z modernimi namakalnimi napravami skrbijo tudi za pšenična in ječmenova polja. Živinoreja pa je nepomembna, ker zanjo

ni dovolj vode. V Kufri nikoli ne dežuje, vso vodo je treba zajeti iz tal.

Kot glavni kraj oaz velja El Džof, bivša trdnjava Senusijcev. Njegovo arabsko

ime pomeni »trebuha«

Danes je tu močna italijanska utrdba ali pa je vsaj bila, ker ni znano, kaj se je s Kufro v zadnjih časih prav za prav zgodilo in koliko je bilo tam italijanskih vojakov. Če se še držijo, je njih usoda vse kakor neznana kakor usoda italijanske garnizije v Džarabubu, kajti obe cesti, ki vodita iz Kufre proti obeh, se končujeta v Adžedabiji in Agaili, ta dva kraja pa je zdaj zasedla Wavellova vojska.

Smrt italijanskega letalca

Pri Kerenu se je smrtno ponesrečil italijanski letalski stotnik Mario Lisentini. Hotel je sprejeti na krov svojega letala dva tovarisa, ki sta bila prisiljena pristati, pri tem pa je njegovo letalo treslo v neko skalo. Po italijanskem vojnem poročilu je Lisentini sestrelil 16 sovražnih letal, v španski državljanski vojni pa šest.

A NEKDOTA

Mladenč, ki je hotel dati svoje poezije v natis, je prosil Bantruja, naj jih pregleda in oceni. Po pregledu je Bantruja menil: »Vaše delo je predolgo!« — »Kaj pa naj z njim storim?« — »Je vprašal literarni zelnec. «Kako naj ga popravim?« — »Izbršite najprej polovico tega, kar ste napisali, ostalo pa uničite!« mu je svetoval Bantruja.

VSAM DAN ENA

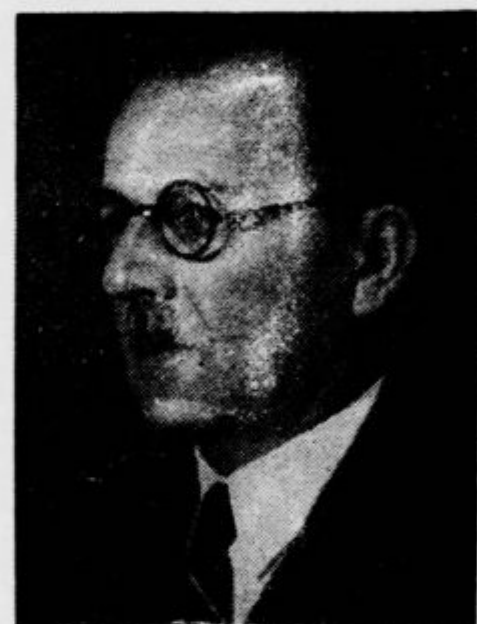
Na vratih je napisano: »Ne motite me!« Delavci: »Zdaj pa res ne vemo, kaj nam je storiti. Ali ga smemo vsaj zbuditi?« (»Life«)

Zemljepisno sosedstvo Bolgarije in Turčije

ki sta te dni sklenili medsebojni pakt o nenapadanju

K podpisu turško-bolgarske nenapadalne pogodbe

Turški zunanji minister Saradzoglu

Siamska dvojčka med orangutani

V živalskem vrtu v Kapskem mestu so imeli dva dni nekaj posebnega. Bila sta dva mladiča orangutana, ki sta se rodila zraščena kakor siamski dvojčici. Pri opicah kaj takšnega doslej niso opazovali. Telo je imelo osem okončin in dve glavi, trup in notranji organi pa so bili zastopani samo enkrat. Tretji dan je ta čudni nestvor poginil in so ga prepiranega oddali naravoslovnemu muzeju.

Dve novi ameriški bojni ladji

Ameriški mornariški minister Knox je sporočil, da bosta v kratkem splovljeni dve bojni ladji ameriške mornarice. V začetku aprila bodo izročili morskim valovom 35.000 tonsko oklopnico »North Carolina«, v juliju pa njeno sestrsko ladjo »Washington«.

Samo navidezna smrt?

Čudni pojavi in umrli dvajsetletnici v Rimu

V krogu italijanskih zdravnikov so zbudili veliko pozornost čudni pojavi na nekem mrtvem 20letnem dekletu v Rimu. Dekle je umrlo za pljučnico in srčnimi komplikacijami, nekoliko ur po smrti pa je truplo dobilo nenadno svežo barvo živga telesa, lica so postala rožnata, udje niso bili trdi, temveč jih je bilo lahko gibati. Pojava trohnenja pa ni bilo nobenega. Štiri dni po smrti je začela majhna rana na dekletovi rami celo krvaveti.

Spričo vsega tega so zdravniki menili, da gre za primer navidezne smrti. Iz vseh delov Italije so prihajali strokovnjaki, da bi nenavadno stvar raziskali, trupla pa se niso upali pokopati. Nazadnje je neki profesor pojasnil, da nastopajo takšni pojavi včasih po smrti zaradi srčnih bolezni, krvaveča rana pa gre na račun injekcije, ki so jo dali dekletu kratko pred smrtjo. Ta

rana se je zavoljo notranjega pritiska znova odprla. Devet dni so se trudili, da bi dekletu obudili, ko to ni uspelo, so jo končno pokopali.

Svetovni prvak v teku na 18 km

Alfred Dahlquist iz Švedske

Če še ne veš, zdi izveš

da je egiptski kralj Faruk, ki je imel zlatenico, popolnoma okrevail; da je bil bivši francoski minister Pomaret, ki je bil interniran v Vals-le-Bainsu izpuščen na svobodo; da bo v polovici marca vzpostavljen direktor železniški promet med Madžarsko in Sovjetsko zvezo preko Munkačeva; da so v francoskih vojašnicah odpravili kantine, kantineriem pa bo država izplačala posebno odškodnino; da smatra Anglija po prekinitvi odnosov z Rumunijo vse blago, ki je namenjeno v to državo, za tihotapski tovor; da je bolgarska vlada racionalizirala obleko in obutev. Vsakega pol leta sme ena in ista oseba kupiti samo eno obleko in en par čevljev; da ima Španija nad pol milijona brezposelnih.

H. Adams:

Daisy in Rosemary

Roman

Dolgi vlak je zavozil na postajo, ki leži tik pred starim, sivim trdnjanskim zidovjem v St. Maloju. Daisy je sedla sama v svojem oddelku 1. razreda; zraven nje sta ležala dva kovčega, zaznamovana s črkama R. S. V prtljajnem vozu je bil še velik potni kovček z istim znamenjem.

To, kar se je bližalo, jo je nekoliko plašilo, a saj je bilo še časa, da se premisli. Rosemaryjino drugo pismo je imela v torbici, mogla ga je pokazati in po pravici povedati, kako in kaj. Zastavljanje v prvem pisnu pa bi se lahko izgovorila s tem, da se je Rosemaryji v njenem umljivem razburjenju pripetila pomota. Potem... da, potem bi se morala spet vrniti v Lyon in v penzionat.

Namenila se je, da se šele tedaj dokončno odloči, ko spozna gospo Carterjevo. Videti mora, kakšne vrste človek je »teta«, pa ji bo odločitev veliko lažja. Morda je tudi hotela kar moči dolgo pustiti svoji vesti besedo, preden ji zapove, naj molči. A nikoli se ne bi bila nadejala tega, kar je zdaj prišlo.

Stala je na dolgem postajnem pločniku. Noč je bil postavil ročna kovčega zraven nje na tla in odhitel k prtljajnemu vozu. Daisy je išče

3 gledala okrog sebe. Sezona je bila na vrhuncu in mnogo ljudi se je gnetlo proti izhodu. Nekdo je moral priti ponjo, tako ji je sporočala brzojavka. Gospod in gospa Carterjeva sta bila že starejša človeka... eden izmed njih je gotovo tu, morebiti oboje. Kakšna neki sta na pogled? Množica se je polagoma redčila. Tu pa tam je še videla skupine, ki so se pozdravljale po francosko in po angleško. Daisyjine oči so s tesnobno zvedavostjo obletavale vse te ljudi, ko jo je mahoma objela dvojica krepkih rok. Nato je začutila tople poljub na obe lici.

»Tak to je sestrčna Rosemary! Ali sem vesel, da te vidim. Si imela prijetno vožnjo?« Ta, ki jo je držal, je bil mož kakih tridesetih let in visoke rasti. Imel je ostro začetan obraz, toda prijazne modre oči. Njegova govorica je izdajala Američana in poudarek je razločno pričal o radosti nad tem srečanjem.

»Kdo — kdo pa ste?« je zajecjlala.

Bratranec Bill, se je nasmehnil. »Kaj me niso omenili? To je pa res grdo!«

»Da, saj sem vedela, da je tu še bratranec,« je rekla z zastajajočim glasom — zdaj se že ni več povsem zanesla nase — »ali... nisem si mislila, da si že tako velik.«

»Oh, Dorana mlajšega misliš,« se je zasmel. »Ta še ni povsem tako velik, zdaj še ne. Jaz sem mu za nekakšno varuško. Najprej zberiva vso tvojo prtljago, potem ti vse razpovem. Tetko Amy boli glava in tudi stric Doran je imel opravke. Zato sta poslala mene. Vožnja čez zaliv je imenitna misel. Čolnčki so kar sijajni, se ti ne zdi?«

To staro mesto s svojim mogočnim obzidjem mi je od sile všeč, a mislim, da bi ga naši novodobni topovi odpihnili, preden bi človek utegnil reči »mu«, čeprav je bilo svoje dni skoraj nezavzetno. Takšne reči dajejo zgodovini značaj resničnosti — in tudi ti si postala resničnost, Rosemary. Zala si, da bi te kar ugriznil, in veseli me, da mi prihajaš prvega pod zob.«

S kramljanjem in smehom jo je odvedel tisto kratko pot do pristajalnega mostiča, ki pomagal v motorni čolnici, in že sta zletela po čudovito lepem zalivu, ki ga je poživila množica ladij: naglo sta minevala otočke in jezni trdnjanski zidovi so kmalu ostali za njima. Dvignil je srce skoraj nezno razbijalo. Mladi človek je bil s svojim nedolžnim, veselim poljubom dobesedno spravljal ob sapo. Toda kocka je bila padla. Zdaj je morala vztrajati.

»Povejte mi — povej mi, kdo si prav za prav,« je pričela nazadnje, na tihem se čudeč, da ji ga ni bila Rosemary nikoli omenila.

»Saj sem ti že povedal,« je smeje se odvrnil. »Bratranec Bill sem — Bill Patterson. Mislim, da niti ne tvoj pravi bratranec, čeprav je stric Doran tudi meni stric. Njegova sestra se je omožila z Joejem Pattersonom, mojim očetom, in — evo me.«

»A dejal si, da si malemu Doranu za varuško. Najbrže si me hotel imeti za norca...«

»Nikakor ne, Rosemary. Ali ne bi smel rajši reči Rosy? Rosemary je kar prevelik založaj, vsa usta so ga polna. Vidiš, bil sem tam, na zahodu,

farmer in živinorejec, a stvar je kazala od dne do dne slabše, glavnice ni bilo, nu, in potem se je zgodila tista grda istorija z malim stric Doranom je menil, da bi me kazalo imeti pri rokah... kot telesnega stražnika tako rekoč... nu, in tako sem šel z njimi.«

Daisy je hitro pomislila. Ne, Rosemary ni nič vedela o kaki »grdi istoriji« z malim Doranom, zato se tudi nji ni bilo treba hliniti.

»Kaj misliš s tem?« je vprašala.

»Menil sem, da vsakdo ve. Ugrabitvev otroka! Lopovi so imeli malega Dorana enkrat že v pesteh, a niso mogli uiti z njim. In tedaj so poizkusili znova. To je vzrok, zakaj sta ga vzela s seboj v Evropo — moč tolpe ne sega do tod. Jaz se pa z njimi vred klatim okrog in pazim.«

»Otroka so hoteli ugrabiti?« je prepadeno vprašala Daisy. »Kdo pa... in čemu?«

»Ko bi vedeli, kdo, bi sedel krivec že tam, kamor spada. Čemu je laže povedati. Kadar ima starejša dvojica, ki je tako petična kakor Carterjeva, še malega sinka, je ta črviček dragocenejši od vsake druge stvari na svetu. Mislim, da je hotela tolpa zaslužiti milijon dolarjev. In Carterja bi rada dala toliko in še več, samo da se ne bi zgodilo otroku kaj žalega. Toda Evropa je bolj poceni.«

»Kakšni strašni ljudje morajo živeti pri vas...«

»Imamo jih vsake vrste v dobri izbiri,« je odvrnil. »Takisto, kakor povsod na svetu.«

»Zakaj si redil živino?« je resno vprašala.

